

**Bilderberg grupa vrtil
Evropu i SAD oko malog
prsta**

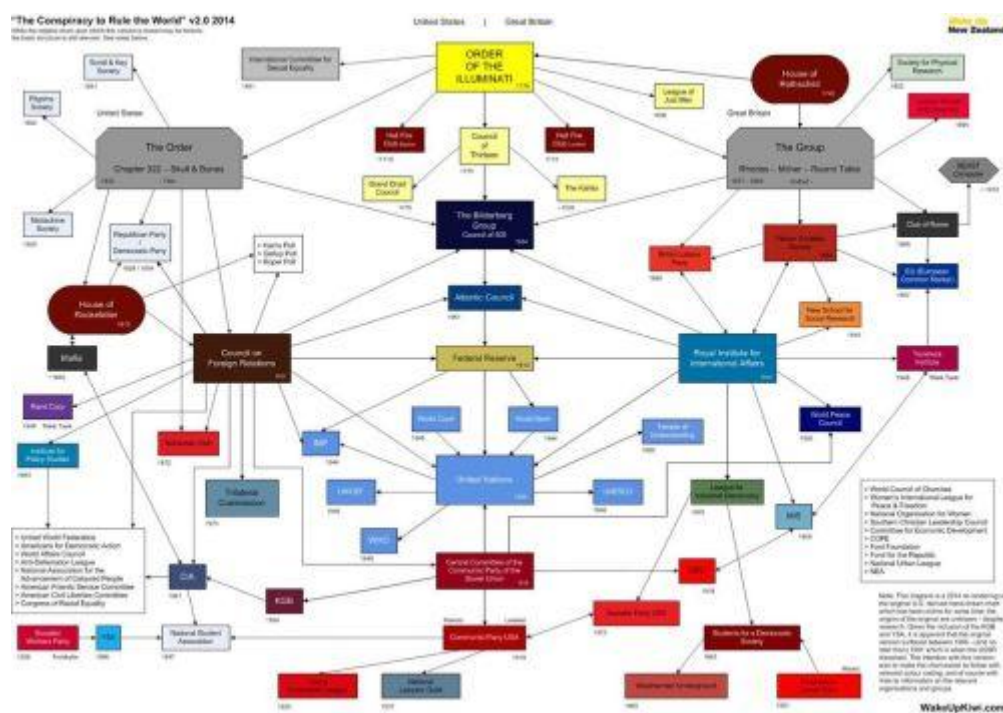
Frederick William Engdahl

Bilderberg grupa vrta Evropu i SAD oko malog prsta

Frederick William Engdahl

Pisac, historičar i novinar

Sažetak

U maju 1954. godine u Oosterbeeku u Holandiji, blizu granice sa Njemačkom, održan je strogo povjerljivi sastanak u hotelu Bilderberg. Domaćin sastanka je bio holandski princ Bernhard, suprug kraljice Juliane. Ovo okupljanje je nosilo jednostavan naziv, “De Bilderberg konferencija”, prema imenu hotela gdje su održani prvi sastanci. U ta tri dana privatnih razgovora nastao je novi transatlantski institut. To će postati najdjelotvornija organizacija za utjecanje na brojna svjetska dešavanja nakon 1954. godine pa sve do danas, te jedna od najtajanstvenijih.

Ključne riječi: Holandija, Bilderberg konferencija

Grand Hotel u Holandiji

U maju 1954. godine u Oosterbeeku u Holandiji, blizu granice sa Njemačkom, održan je strogo povjerljivi sastanak u hotelu Bilderberg. Domaćin sastanka je bio holandski princ Bernhard, suprug kraljice Juliane. Ovo okupljanje je nosilo jednostavan naziv, "De Bilderberg konferencija", prema imenu hotela gdje su održani prvi sastanci. U ta tri dana privatnih razgovora nastao je novi transatlantski institut. To će postati najdjelotvornija organizacija za utjecanje na brojna svjetska dešavanja nakon 1954. godine pa sve do danas, te jedna od najtajanstvenijih.

Princ Bernhard, rođen u Njemačkoj, bio je kontroverzna figura, zloglasni ženskaroš, koji je bio član njemačke partije NSDAP i Reiter SS-a, te kasnije 1976. godine bio je optužen za primanje mita u iznosu od više od 1 miliona dolara od američkog proizvođača borbenih aviona, Lockheada, kako bi utjecao na to da holandske zračne snage kupe američke borbene avione. Kada je Bernhard bio primoran da zbog skandala odstupi sa svojih funkcija predsjednika Bilderberga, naslijedio ga je tadašnji predsjednik Njemačke, Walter Scheel, a poslije njega Lord Carrington, povjerenik a potom i poslovni partner Henryja Kissingera.

Godine 2014., zvanična web stranica Bilderberg grupe, uz vrlo malo informacija, tvrdi da je njihova svrha da „jačaju dijalog između Evrope i Sjeverne Amerike“. Oni se sastaju jednom godišnje sa još oko 120 izabраниh učesnika iz finansijskog sektora, politike, privrede, medija i akademije. Njihova pravila nalažu da dvije trećine učesnika bude iz Evrope, a ostatak iz SAD-a i Kanade, dok jedna trećina ukupnog broja uvijek mora biti iz svijeta politike. Učesnici konferencije koji dolaze iz Amerike su uvijek članovi Vijeća za vanjske odnose (CFR).

Prema njihovim vlastitim riječima, „Konferencija je forum za neformalne razgovore o megatrendovima i glavnim pitanjima s kojima se svijet suočava.“ Ne postoji tako otvoren i javan institut poput Vijeća za vanjske odnose, gdje su sastanci publicizirani, a izvještaji dostupni široj javnosti kako bi oblikovali mišljenje masa. Prema njihovim riječima:

Sastanci se održavaju u skladu sa Chatham House pravilima, koja nalažu da učesnici slobodno mogu da koriste informacije koje tu prikupe, no ni identitet ni zanimanja govornika niti bilo kojih drugih učesnika ne smiju biti otkriveni. Zahvaljujući privatnom karakteru ove konferencije, učesnike ne obavezuju njihove uobičajene poslovne konvencije... Ne postoji razrađena agenda, nikakve rezolucije se ne predlažu, nikavi glasovi se ne zbrajaju, te ne iznose se nikakve političke izjave.

Sumnjivo porijeklo

Bilderberg grupa, prema riječima prvog generalnog sekretara Bilderberga, tajnovitog i izuzetno utjecajnog poljskog prognanika, Josepha Retingera, je nastala na osnovu inicijative koju je Retinger predložio kako bi zaustavio „sve veće nepovjerenje Amerike koje je bilo slično nepovjerenju koje je Zapadna Evropa imala u Ameriku.“ Ukratko, cilj je bio dokazati da su strateške političke orijentacije Zapadne Evrope i SAD-a u harmoniji. Odlučujuća tačka je bila pronaći harmoniju na osnovu kojih geopolitičkih ciljeva?

Joseph Retinger je bio jedan od najutjecajnijih političkih figura koje su oblikovale pro-atlantističku strukturu nakon Drugog svjetskog rata u Zapadnoj Evropi. On je osnovao Vijeće Evrope sa sjedištem u Strasbourgu, kako bi lobirao za plan podržan od Washingtona, plan o kreiranju Sjedinjenih Evropskih Država. Kreirao je Evropski pokret, finansiran od strane CIA, kao i Evropsku omladinsku kampanju. Jedan od njegovih zasigurno najutjecajnijih projekata je bilo uspostavljanje Bilderberg grupe te obavljanje funkcije kao jedan od njenih ključnih evropskih direktorai generalnih sekretara, daleko od očiju javnosti, kao što je i preferirao.

To je bilo u vrijeme kada se Korejski rat privodio kraju, kao i pomoć Evropi kroz američki Marshallov Plan. Joseph Hieronim Retinger je proveo ratne godine u Londonu kao savjetnik vladi premijera Wladyslawa Sikorskog, koja je bila u egzilu. Iako je njegovo ime bilo gotovo nepoznato široj javnosti, on je bio jedan od najutjecajnijih ljudi koji su povlačili konce u poslijeratnom periodu u Evropi i Sjedinjenim Državama, te je mogao da se privatno sastane sa Papom kao i američkim predsjednikom kad god poželi. On je bio taj koji je odabrao princa Bernharda za glavnog domaćina Bilderberg sastanka, te je odlučivao o tome koji će Amerikanci i Evropljani biti pozvani.

Prvi Bilderberg sastanak je organizovao Steering komitet koji je okupljao utjecajne osobe u koje se ubrajao Paul Rykens, direktor Unilever grupacije, italijanski premijer de Gasperi, britanski laburistički političar Denis Healy, te dva istaknuta Nijemca - profesor Carlo Schmid i Otto Wolff von Amerongen.

Američki Steering komitet se prilikom prvog Bilderberg sastanka sačinjavao od Josepha E. Johnsona, predsjednika Carnegie zadužbine za međunarodni mir, povezane sa Rockefellerovima. Među ostalima se nalazio George Ball koji je tokom Drugog svjetskog rata bio direktor Strateškog popisa bombardovanja, kojim se analizirao utjecaj britanskog i američkog bombardovanja na njemačke gradove i civilno stanovništvo. Nakon rata 1945. godine, Ball je započeo usko saradivati sa Jeanom Monnetom i francuskom vladom. Poslije je Ball odigrao ključnu ulogu kada je riječ o Marshallovom planu. Godine 1950., pomogao je u iscrtavanju Schumanovog plana i Sporazuma o Evropskoj zajednici uglja i čelika.

Američki Bilderberg-Steering komitet je također uključivao H. J. Heinza II, vlasnika prehrambene grupacije; Georga Nebolsina, konsultanta State Departmenta za Marshallov plan i Deana Ruska, tadašnjeg predsjednika Rocckefeller fondacije i budućeg Državnog sekretara.

No istinska desna ruka iza američke strane Bilderberg grupe, pak, bio je prvi čovjek novoosnovane Centralno-obavještajne agencije, general Walter Bedell Smith. Godine 1950., Smith je postao direktor CIA-a. CIA je pomogla u organiziranju i finansiranju formacije i operacija na Bilderberg konferencijama.

Kasne 1952. godine, Retinger je otišao u Ameriku da testira svoju Bilderberg ideju sa svojim američkim kontaktima. Retinger se sastao sa Averellom Harrimanom, Davidom Rockefellerom i Bedellom Smithom, tadašnjim direktorom CIA-a. Nakon što je Retinger objasnio svoj prijedlog, Smith je navodno rekao „Zašto mi dovraga odmah to nisi rekao?“ Direktor CIA je tada rekao Retingeru da ode kod C. D. Jacksona, koji je uskoro trebao da postane posebni asistent predsjednika Eisenhowera za psihološko ratovanje, te posrednik između Pentagona i CIA-a.

Učesnici prvog Bilderberg sastanka u Hotelu Bilderberg, su pored već pomenutog Steering komiteta uključili i Davida Rockefellera, koji je danas jedini član Bilderbergove “savjetodavne grupe”. U njoj je bio i službenik State Departmenta, Paul Nitze. Kao i Gardner Cowles, američki medijski mogul i

osnivač magazina *Look* (sličnog njemačkom *Sternu*), koji je bio zamjenik direktora Ureda za ratne informacije, američkog propagandističkog ministarstva koje je kreiralo Glas Amerike. Tu je bio i direktor J. P. Morgan banke, Nelson D. Jay, koji je bio bliski Rockefellerov saradnik.

Na prvoj listi učesnika je također bio C. D. Jackson, tadašnji Eisenhowerov arhitekta Hladnog rata; Alcide de Gasperi, premijer Italije; Sir Gardner Franks, direktor Lloyds banke u Ujedinjenom Kraljevstvu; Sir Harrz Pilkington, prvi čovjek Federacije britanskih industrija; Alberto Pirelli iz Italijanske industrijske grupacije; Vittorio Valletta, predsjednik FIAT-a; Guy Mollet, vođa francuske Socijalističke partije; Max Brauer, šef vlade Hamburga; Gerhard P. Geyer iz njemačkog Essa (člana Rockefeller oil grupacije); Heinrich Troeger, Ministar finansija u Hessenu, H. F. van Walsen, direktor holandskog električnog diva Philipsa, te Antoine Pinay, bivši premijer Francuske. Pinay će skupa sa svojim bliskim prijateljem i saučesnikom, Josephom Retingerom, postati odlučujuća ličnost koja će odlučiti o dugoročnoj agendi Bilderberg grupe.

Oni su izgradili jako zlosutnu agendu koja je privukla reakcionarne krugove u poslijeratnoj Evropi i povezala ih sa najmoćnijim poslijeratnim američkim oligarhskim porodicama, poput Rockefellerove i njihovog “Američkog stoljeća” u usponu. Bilderberg grupa je nastojala da osigura da na ovo “Stoljeće” veliki utjecaj vrši poslijeratna vatikanska geopolitika. Prvi Bilderberg sastanak je finansirala Bedell Smithova CIA, dok su naredni sastanci finansirani od strane CIA-ovog bliskog saveznika tokom Hladnog rata, Ford fondacije.

Le Cercle – Savezništvo Vatikana i Rockefellera

Ključ ove ogromne moći i utjecaja godišnjih Bilderberg sastajanja je ležao u ulozi tajnovite pan-evropeističke organizacije poznate kao *Le Cercle*, zvane i *Cercle Pinay*, što je naziv koji se odnosi na ključnu ulogu koju su u Bilderbergu imali francuski premijer Antoine Pinay, Retingerov intimni prijatelj.

Pinayov *Le Cercle* (Grupa) je bila poveznica koja je tajno povezivala većinu evropskih obavještajnih službi, uključujući i njemački BND, BfV, MI6 u Britaniji, francuski SDECE, holandski BVD, belgijski Surete de l'Etat, te

švicarske a potom i saudijske obavještajne službe, te aparthejdsku južnoafričku tajnu službu, BOSS. Među istaknutim političarima povezanim sa Pinayom i *Le Cercleom* bio je Franz Josef Strauss, Otto von Habsburg, Konrad Adenauer, Julio Andreotti iz Italije, General Antonio de Spínola iz Portugala, Margaret Thatcher i Ronald Reagan.

Pinayova grupa je bila povezana i sa moćnom desničarskom romanokatoličkom organizacijom Opus Dei, koja je baš tada od Pape Pija XII primila konačno odobrenje od Katoličke crkve u 1950., dvije godine prije nego što su planovi za Bilderberg započeli. Organizacija je postala poznata, na njihovu žalost, kao jedna od tema u historijskom romanu Dana Browna iz 2003, *Da Vinčijev kod*.

Među kasnijim postignućima *Le Cerclea* je bila i manipulacija britanskih izbora u 1979. godini, koja je uspješno iznjedrila antilaborističku, desničarsku stranku Margaret Thatcher. To su učinili vodeći članovi *Le Cercle*: Brian Crozier, šef MI6 Arthur Franks i Nicholas Elliott.

Pokojni bavarski car, Franz Josef Strauss, zvani "Lav Bavarije", u svojim memoarima je zapisao da je bio prijatelj sa Antoineom Pinayom iz *Le Cerclea* još otkako su se upoznali 1953. godine. Mreža *Le Cerclea* u Njemačkoj je podržavala Straussovo neuspješno kandidiranje za njemačkog kancelara. Godine 1955. Strauss je također postao stalni član Bilderberg sastanaka.

Osnivač Bilderberga, Josef Retinger, romanokatolik porijeklom iz Poljske, organizovao je evropsku mrežu Bilderberga uz posredovanje njegovog italijanskog kontakta u CIA-u, profesora Luigija Gedda, čelnik Azione Cattolica. Gedda je također bio medicinski savjetnik papi Piju XII, desničarskom, anti-komunističkom vjerskom vođi, koji je prije Drugog svjetskog rata, kao kardinal Eugenio Giovanni Pacelli, bio arhitekta Konkordata sa Hitlerovom Nacističkom partijom. Već je 1932. godine Pacelli kao državni sekretar Vatikana odigrao ključnu ulogu u ubjeđivanju romanokatoličkog kancelara Franza von Papena da usmjeri svoju Katoličku centrističku partiju ka antiljevičarskom savezništvu sa Hitlerovim NSDAP-om.

Klerikalni fašizam i Pio XII

Kao papa, Pio XII je imao vidni politički otklon i to ka podršci klerikalnih ili nominalno romanokatoličkih fašističkih ili ekstremno represivnih desničarskih režima, u obliku kojeg su neki nazvali klerikalni fašizam, spajanje Crkve sa fašističkim ili diktatorskim političkim režimima, kao što je bio slučaj u Francovoj Španiji.

Tokom Drugog svjetskog rata Pio XII je odbio da osudi klerikalno fašistički pro-hitlerski režim romanokatolika Ante Pavelića, čelnika novoproglašene Hrvatske države. Papa je otišao toliko daleko da je odbio da javno osudi Pavelićeve fašističke Ustaše za protjerivanje i nasilno preobraćivanje hrvatskih Srba na katoličanstvo. Kada je od katoličkih svećenika saznao o genocidnim ubistvima pravoslavnih Srba koji su odbili da pređu na katoličanstvo; iako je posjedovao spisak članova hrvatskog sveštenstva koji su "učestvovali u krvoproliću", Pio XII nije osudio Pavelićev režim niti je poduzeo mjere protiv vjerskih službenika koji su učestvovali u njemu. Umjesto toga, imenovao je Alojzija Stepinca - hrvatskog Nadbiskupa osumnjičenog za saradnju sa Ustašama - za Kardinala.

U stvarnosti, Retingerova evropska Bilderberg mreža je spajala ekstremno desničarske, evropske i antikomunističke mreže - uključujući Vatikan Pia XII, Opus Dei, Francovu vladu, portugalskog Generala Spinolu, te brojne druge desničarske, evropske i antikomunističke mreže - sa uspješnim američkim elitama oko moćne grupe Rockefeller, kroz mreže i ličnost Davida Rockefellera. To je bio brak iz interesa, koji će imati snažan efekat na razvojni tok poslijeratnih evropskih društava i politika.

Hladni rat Vatikana

Dobro skriveno poglavlje u američkoj historiji nakon 1945. godine je tajna ali centralna uloga koju je Vatikan odigrao u demoniziranju Sovjetskog saveza pred američkim stanovništvom 1950-tih godina, što je rezultiralo u tome da se poprilično demokratski politički proces u Sjedinjenim Državama ubrzo pretvorio u nacionalnu policijsku državu, u kojoj svaki zločin i iskorištavanje povjerenja javnosti od strane CIA-a i State Departmenta može biti sakriven od

američke javnosti tako što će biti maskiran u mjere “nacionalne bezbjednosti”, neophodne za odbranu od “prijetnji bezbožnog komunizma”.

Staljinova brutalnost prema njegovom narodu je služila kao savršeno opravdanje oligarških krugova oko Rockefellera i njihovog unutrašnjeg kruga, uključujući i tada jako mladu Bush porodicu Senatora Prescottta Busha, za nagrizanje američkog demokratskog procesa u ime Hladnog rata.

Među ključnim romanokatoličkim figurama u Sjedinjenim Državama tokom 1950-tih godina bio je i kardinal Francis Spellman iz New Yorka. Spellman je bio tako utjecajan da su ga sve do njegove smrti zvali “američkim Papom”. On je bio u direktnom kontaktu sa Pijom XII o svim američkim pitanjima, te je sa njim dijelio ovaj zarazni antikomunistički duh.

Od 1881. godine do Prvog svjetskog rata, iako je stanovništvo Sjedinjenih Država bilo većinom protestantsko, navale imigranata iz katoličke Irske, Italije i drugih zemalja su povećale američku katoličku bazu na punih pet miliona, što je sve značajniji i veći politički faktor. Do 1950. godine na vrhuncu Hladnog rata protiv “Bezbožnog boljševizma”, bivšeg saveznika Amerike u dva svjetska rata, u SAD-u je bilo 28 miliona romanokatolika, mnogo njih je pripadalo srednjoj klasi, bilo univerzitetski obrazovano, u dobroj finansijskoj situaciji i sa jakom političkom bazom. Papa Pio XII, kojeg nije puno grizla savjest zbog organiziranja papinskih konkordata sa Hitlerovim von Papenom 1933. godine i italijanskim fašistom Mussolinijem, mobilizirao je svoju bazu pristalica kroz crkvu u SAD-u kako bi razbuktao Hladni rat.

Za Rockefellerovu grupu i njihove Bilderberg saveznike, koji su kontrolirali CIA i State Department, te posjedovali ključne firme vojno-industrijskog kompleksa, ovaj vatikanski, anti-komunistički križarski pohod je takoreći bio dar sa neba.

U avgustu 1950. godine, Francis Matthews, sekretar američke mornarice, održao je govor u Bostonu. Matthews, koji je bio romanokatolik, bio je bivši Vrhovni vitez Kolumbovih vitezova, što neki nazivaju katoličkim ogrankom slobodnog zidarstva. Bio je blizak i sa najvišim vrhom Crkve.

Tačno uoči njegovog govora u Bostonu, Matthew je sa kardinalom Spellmanom prošao kroz govor, da bi ga ovaj odobrio. Vatikan je također bio obaviješten i također dao svoj pristanak, kao što je i romanokatolički, desničarski general Douglas MacArthur i Otac Edmond Walsh, jako utjecajan

čelnik privatnog Georgetown Univerziteta za vanjske odnose u Washingtonu. Za vrijeme Edmonda Walsh, ovaj univerzitet je imao jedinstvenu ulogu u utjecanju na hladnoratovsku vanjsku politiku SAD-a. Tamo je obrazovana većina američkih diplomata, uključujući i budućeg predsjednika Billa Clintona. Kao odgovor na Matthewsov govor, Walsh je izjavio da bi Sjedinjene Države trebale potrijebiti atomsku bombu protiv Rusije.

U tom bostonskom govoru, Matthews je pozvao Sjedinjene Države na preventivni rat protiv Sovjetskog Saveza, tvrdeći da bi to učinilo američki narod "prvim agresorima za mir". Matthews je time uspostavio krajnje bizarnu logiku u kojoj bi Orvell sigurno uživao: „Kako bi očuvali mir moramo biti spremni da platimo svaku cijenu - čak i cijenu započinjanja rata... To bi etiketiralo naš program kao imperijalnu agresiju... mogli bismo to prihvatiti... novi karakter za istinsku demokratiju - inicijator rata na agresiju.“ Na sreću, predsjednik Truman, koji nije bio obaviješten o ovome, javno je osudio provokativni govor i SAD nisu izvršile nuklearni napad na Sovjetski Savez.

Papa Pio XII se nije osvrtao na Matthewsov poziv na preventivni rat. U to vrijeme Matthews je bio tajni komornik Pia XII.

Ova pozadina razjašnjava mnogo stvari o pravom licu tajne Bilderberg grupe koju je 1954. godine osnovao Joseph Retinger, uz tihu potporu Pia XII, zajedno sa najvišim figurama antikomunističkog CIA-a i Davida Rockefellera.

Bilderberg koncept se temeljio na spajanju desničarskih, većinski romanokatoličkih, anti-komunističkih kompanija i političkih mreža u Zapadnoj Evropi, kako bi se koordinirala globalna strategija sa Rockefellerovim poslovnim carstvom u SAD-u. Ova fuzija je značajno izmijenila tok poslijeratne globalne politike i ekonomije na gore.

Tokom njihovog sastanka 1956. godine, grupa je razmatrala stvaranje Zajedničkog evropskog tržišta. To je rezultiralo sa potpisivanjem Ugovora u Rimu, godinu dana poslije. CIA je finansirala Retingera i njegov Evropski pokret kroz organizaciju zvanu Američki komitet za ujedinjenu Evropu (ACUE). Za američke multinacionalne kompanije, jedinstvena Evropska ekonomska zajednica bi znatno olakšala stvari i omogućila veći profit za velike američke korporacije koje tragaju za tržištem u Evropi. Washingtonu je lakše da manipulira transnacionalnom jedinicom u Briselu koja je razrušavala nacionalni suverenitet i jedinstvo pojedinih država. To omogućava korporacijskim i političkim mrežama Opus Deija i evropskih lidera da polako razrušavaju nacionalne i suverene granice.